

Co je pokrok?

Autor: František Klášterský

Předmluva k letnímu dvojčíslu časopisu Nová kultura

Vážení čtenáři,

takzvaná politika identit, jinak klišé, za nímž se skrývá neustálé posuzování, zda je všem domněle marginalizovaným skupinám obyvatel dopřáván dostatečný prostor, naplno dorazila do Česka.

Pevně doufáme, že díky jistým specifickým střeoevropské zkušenosti se nebudeme muset například bát trestního stíhání za kladení překážek vlastnímu nezletilému dítěti, které si přeje podstoupit změnu pohlaví. Jak ale ukázalo několik událostí posledního měsíce, progresivistické kampaně jsou v plném proudu.

Za prvé to byl pokus o českou verzi **Black Lives Matter** po zásahu policie v Teplicích proti agresivnímu jedinci, který později zemřel. Dosavadní vyšetřování neprokázalo chybný postup policie, ani příčinnou souvislost mezi zásahem a jeho úmrtím. Bylo ale zajímavé sledovat, jak se snahy pokrokářů upínaly právě k prošetření zásahu policistů. Jakoby snad hypotetická možnost, že by dotyčný policista použitím konkrétní míry donucovacích prostředků zavinil smrt dotyčného člověka, explicitně dokazovala rasový podtext takového konání jen proto, že obětí byl Rom? Pokud by vinou hrubého postupu policistů při zadržení zemřel během demonstrace odpůrce vládních protiepidemických opatření nebo ekologický aktivista, snižuje

to snad míru závažnosti takového prohrěšku?

Opět se stejně jako v případě Black Lives Matter ukázala paradoxní fascinace barvou pleti ze strany progresivistů. Na jednu stranu, jak slýcháme, je rasa umělý a překonaný konstrukt, ale není potom divná ta posedlost pokrokářů rasou ve vztahu k doslova všem aspektům života? Něco jako tzv. kritická rasová teorie, která v současnosti cloumá americkým školstvím, nás doufejme mine, ale v jistém ohledu se i tomuto konstruktů způsob uvažování a reakce na úmrtí Roma v Teplicích přiblížil.

Je jisté, že v řadě případů čelí mnozí Romové nezáviděníhodné situaci, ze které je vinou kombinace prostředí, exekutorského byznysu a drog mnohdy nemožné uniknout. Stejně tak je ale nemožné řešení těchto problémů postavit na rasové bázi. Tedy pokoušet se problémy redefinovat způsobem, že jde o důsledek inherentního **rasismu** Čechů vůči Romům. Nehledě na nezpochybnitelný fakt, že na rozdíl od diametrálně odlišné situace např. Afroameričanů v USA, Romové jsou ve skutečnosti příslušníky stejné, tj. europoidní či kavkazské skupiny podobně, jako tzv. většina Čechů.

Ještě na okraj, nesmyslnost globálních protirasistických kampaní se zřetelně projevila v průběhu nedávno skončeného fotbalového Eura. Některé týmy odmítly tradiční předzápasové poklekávání na podporu Black Lives Matter argumentem, že nechtějí mísit sport s politikou. Patřila mezi ně i reprezentace ČR. Za to se staly terčem pohoršení a rýpavých poznámek o tom, že tyto země jistě mají z pohledu pokroku hodně co dohánět. Jiné reprezentační celky, jako třeba ten anglický s trenérem Southgatem, který nezapomněl připomenout, že to dělají proto, aby ostatním šli příkladem, poklekly. Následky prohraného finále a řádění anglických fans pak jasně ukazují, že morální kýč z Angličanů lepší národ rozhodně neudělal.

Hysterie kolem bobtnajícího počtu sexuálních (**genderových**) identit je jedním z nejotravnějších témat, která v poslední době zanášejí veřejný prostor. O pořádné pozdvížení se postaral prezident republiky, který svými poznámkami v typickém zemanovském stylu na adresu transgenderových osob spíše předvedl medvědí službu a nahrál na smeč stereotypním představám o sprostotě a buranském charakteru kritiků podobných pokrokářských témat.

Přitom pohoršení nad způsobem Zemanova vyjádření jen zamlžuje skutečně seriózní debatu nad maďarským zákonem, zakazujícím zdůrazňování témat spojených s **homosexualitou** nebo transsexualitou a dalšími tématy ve školách. Opět, veřejný prostor je zaplevelován moralizujícími narativy o lidských právech, evropských hodnotách a podobně. Jakoby dnes otázka lidských práv, která měla být nejen nezczitelná, ale právě i nezadatelná, stála a padala s libovolným koníčkem nebo bizarností, kterou dostatečně silná lobbistická skupina s penězi a mašinérií **Big Tech** za zády zcela arbitrárně prohlásí za „lidské právo“ a veškeré nesouhlasné postoje tak automaticky vyloučí z veřejné debaty odkazem na memento nacismu a druhé světové války.

Kde je ale například respekt k výhradě svědomí nebo možnosti vychovávat děti na základě vlastního náboženského, filozofického nebo hodnotového přesvědčení, které konstatuje

Listina základních práv Evropské unie ve svém článku č. 14? Pohled na vývoj v některých západních zemích, které nám za minulého režimu byly vzorem, je skličující. Všechny žerty a PR triky Babišova ANO o hrozbě **pirátské polyamorie** stranou, ale byl to právě brutální vpád veřejně nijak nekorigované LGBTI/gender ideologie, který v zemích jako Finsko nebo Kanada připravil půdu pro stav, kdy je možné stíhat za takové „zločiny“, jako je konstatování, že rodinu představuje muž a žena. Nebo rovnou odsoudit někoho na půl roku do vězení za „násilí na dítěti“, kterého se měl dotýčný rodič dopustit nerespektováním rozhodnutí dítěte stát se snad jednou z mnoha „trans“ variant jen proto, že dítě nadále oslovoval zájmenem, tak jak byl jako rodič (!) zvyklý. Těžko si představit brutálnější vpád státní regulace do intimnějších rodinných záležitostí. Nelze se potom divit Maďarům, že chtějí zmíněným zákonem zatáhnout za záchrannou brzdu a podobným excesům do budoucna zabránit. Byť třeba metodou předběžné opatrnosti.

Společným jmenovatelem těchto snah je pokrok. Problém je, že představy o tom, že nás na vyšší společenskou úroveň posune například neustálé rozšiřování již tak dost bizarní zkratky **LGBTIQ+** atd. nebo objevování nových pohlavních identit, jsou zcela jednostranné. Tak praví aktivisté, spříznění politici a globální kapitál, který logicky v nekončící fragmentaci společnosti a rozsévání kulturního zmatku spatřuje nové trhy a zisky.

Ve skutečnosti tyto aktivity význam slova pokrok zcela vyprázdnila a devalvovaly. V ne příliš vzdálené minulosti došlo ke společenským procesům, které vyústily v nový stav věcí, o jejichž skutečném pokrokovém dopadu nemohlo být sporu. Ať šlo o snížení kojenecké úmrtnosti, dostupnost slušného bydlení, volební právo žen apod. Tvrdit, nebo jen naznačovat, že v době všeobecného zastání, queer pochodů, povinného vyvěšování duhových vlaječek v řadě korporací a v době materiálního přebytku je „boj“ za „respekt“ pro „nebinární“ osoby totéž, co desetiletí trvající úporná snaha domoci se snesitelných pracovních a životních podmínek v nepřejícím prostředí pro většinu pracujících, je buď známka nezdravého pohnutí mysli nebo úplné ztráty smyslu pro realitu.

Současná vlna rasového a genderového zmatku naopak hrozí mnohé „pokrokové“ výdobytky zcela zničit. Neustálým rozšiřováním sféry práva ve smyslu morálních nároků na partikulární zájmy libovolných a z celkového společenského pohledu marginálních (nikoli marginalizovaných) vlivových skupin pouze omezuje svobodnou diskusi a skutečně objektivní posuzování nebo vědecké bádání o jevech, jejichž podstata je propagandisticky diktovaná. Představuje tak jedno z největších ohrožení svobody za několik posledních desítek let.

Předmluva Františka Klášterského Co je pokrok? vyšla na stránkách Nová kultura 26. srpna 2021.